

OPINIÓ

[La sentència de la violació múltiple de la Manada](#) ha desfermat una allau de notícies, articles, tertúlies, opinions, etc. Moltes de plomes o veus femenines. Benvingudes siguin.

N'hi ha de masculines, és clar. Algunes sobten perquè estan a anys llum de la realitat i d'on són ja les dones.

Per exemple, al programa Preguntes freqüents de TV3 del dissabte 28 d'abril, després de sentir els serens, equilibrats i colpidors testimonis d'una violada que va tenir el valor de relatar la brutal agressió i el que implica, i el d'una psicòloga especialitzada en victimologia —a qui es va deixar, per cert, el temps que necessitaven en un espai lluny del sensacionalisme—, hi va intervenir una i un periodista. Ella va explicar progressivament i visiblement commocionada una experiència d'agressió per part d'un culte i refinat gestor cultural que no va acabar en violació per un pèl. Ell, també visiblement afectat, va preguntar què es podia fer perquè les dones aprenguessin a repel·lir els atacs.

Li van fer notar amb educació i solvència que la pregunta era un xic perversa atès que el

No és sensibilitat, és masclisme

Escrit per Eulàlia Lledó, Doctora en Filologia Romànica
dilluns, 7 de maig de 2018 23:44

---

problema són els agressors i no les agredides. És com si se situés el problema dels atracaments en les víctimes i no en qui les atraca.

La mateixa òptica del conegut paradigma **Golda Meir**: un seu ministre, alarmat per les freqüents agressions contra les dones, va proposar decretar el toc de queda perquè no poguessin sortir de casa. Meir va apuntar que, atès el sexe dels agressors, el toc fos per als homes i no per a les dones. El toc de queda no es va decretar.

Per exemple, un article titulat « [Por qué los hombres violamos](#) », ple, sens dubte, de bona voluntat i intenció.

El títol n'és un mirall. Probablement l'autor, professor universitari, no ha violat cap dona, però sap que força dels seus congèneres violen i ja en el títol busca l'empatia amb les dones situant-se valentament dins el grup dels agressors.

Al seu entendre, en part la culpa la té la testosterona atès que els dificulta l'autocontrol. Haurien de prendre-hi, doncs, alguna mesura. De tota manera, no deixa de sobtar aquesta declaració després de segles de repetir-nos que els homes són cultura (i racionalitat) i les dones, natura.

En culpa un altre aspecte, al seu entendre, poc conegut: la sensibilitat.

Por ejemplo, el éxito profesional o social de nuestras parejas afecta negativamente a nuestra autoestima. En contraste, la confianza de las mujeres no se ve minada por nuestros logros. Los hombres somos el sexo sensible. Ellas, el resistente.

¡Bufa! «Sensibilitat», curiós sinònim d'allò que sempre se n'ha dit «masclisme» o en el millor dels casos un forassenyat «ego».

Totalment contrastada la resistència femenina, m'aturo un moment en la definició d'amor de [Mària Moliner](#)

No és sensibilitat, és masclisme

Escrit per Eulàlia Lledó, Doctora en Filologia Romànica
dilluns, 7 de maig de 2018 23:44

, atès que explica la capacitat femenina no tan sols per acceptar els èxits aliens sinó per celebrar-los.

Sentimiento experimentado por una persona hacia otra, que se manifiesta en desear su compañía, alegrarse con lo que es bueno para ella y sufrir con lo que es malo.

Moliner, a qui l'exacerbada sensibilitat de la Real Academia, va deixar fora de la institució perquè va tenir la gosadia i la falta de sensibilitat de fer pel seu compte i risc un diccionari complet (i quin!).

L'autor, que passa erràticament de la primera a la tercera persona, més endavant atribueix les agressions a dos canvis socials. D'una banda:

La revolución tecnológica ha dejado en la cuneta de la economía a millones de hombres con estudios bajos. La incertidumbre sin precedentes que sufren les lleva a adoptar comportamientos adictivos, erráticos y potencialmente violentos.

Ens haurem de preguntar, doncs, a què s'han d'atribuir les agressions anteriors a la revolució tecnològica (més massives i freqüents encara). De l'altra:

La revolución feminista ha llenado de mujeres las aulas y los lugares de trabajo. En pocas décadas, hemos pasado de un monopolio masculino del espacio público a la paridad, o incluso superioridad femenina, en algunos ámbitos.

I a continuació s'empesca una explicació sobre que quan els homes són majoria "invierten esfuerzos en construir relaciones saludables con las mujeres", però si estan en minoria es tornen més violents.

La necessitat i urgència d'un «Cuéntalo» masculí és extrema.

No és sensibilitat, és masclisme

Escrit per Eulàlia Lledó, Doctora en Filologia Romànica
dilluns, 7 de maig de 2018 23:44

Realment. Que li ho expliqui a la metgessa [Concepción Aleixandre](#) , apedregada cap al 1896 pels seus constructius «companys» de la Facultad de Medicina, o a

[Concepción Arenal](#)

, que va rebre el mateix saludable tracte. A

[Rosalía de Castro](#)

,

[Gertrudis López de Avellaneda](#)

,

[Fernán Caballero](#)

,

[Emilia Pardo Bazán](#)

. O a l'abans citada

[María Moliner](#)

. O que ho preguntí a qualsevol universitària, membre de la judicatura, científica, professional..., que ha hagut d'interactuar en un món masculí: li explicaran la gradació que va de l'agressió més tremenda al paternalisme més tronat i caspós.

Conclou l'article citant una sola font d'autoritat (masculina, per cert) i constatant que el patriarcat és també terrible per a la salut dels homes. Ho fa justament en un article que parla de violacions.

A la vista de la pregunta del periodista i de l'article del professor, el que es constata és que la urgència i necessitat d'un «Cuéntalo» masculí és extrema.